

είχε για την τέχνη και γι' αυτήν και μόνο θυσίασε τις ἀπολαύσεις της ἀριστοκρατικής ζωής της.

Ο κ. ΧΡ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ἡ ζωὴ τοῦ μοναδικοῦ χαρακτηριστικῶς κωμικοῦ ἠθοποιῦ μας Χρήστου Εὐθυμίου δὲν ἦταν πάντα ρόδινη. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ κωμικὸς ἀκολούθησε τὴν τύχην ὄλων τῶν ἠθοποιῶν τοῦ εἴδους του. Διαρκῶς στὰ πρῶτα χρόνια βασανίζονταν ἀπὸ μελαγχολίες κι' ἀκόμη καὶ σήμερα πίσω ἀπὸ τὴν αἰσιοδοξία του καὶ τὸ εὐθυμο χαμόγελό του εἶνε εὐκόλο νὰ διακρίνετε μιὰ συγκρατημένη πίκρα. Ὁ κ. Εὐθυμίου ἴσως νὰ εἶνε κίβλας ἀπὸ χαρακτήρος μελαγχολικός. Μὰ ἄς σὰς διηγηθοῦμε τὴν ἱστορία του:

Ὁ κ. Εὐθυμίου ἄρχισε τὴν καλλιτεχνικὴ του καριέρα ἀπὸ τὸ... Ὑποθηκοφυλακεῖον! Τὸν καιρὸ πού αὐτὸ θρῆσκονταν στὴν ὁδὸ Σταδίου κι' ὅταν κατόπι μεταφέρθηκε στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ, ὁ κ. Εὐθυμίου ἐργαζόταν σ' αὐτὸ ὡς ὑπάλληλος καὶ συγχρόνως σπούδαζε καὶ στὸ Πανεπιστήμιο Νομικά.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὅμως τὸ Ὑποθηκοφυλακεῖο εἶχε τὰ χάλια του. Ἐμοιάζε σὰν ἓνα δημόσιο... τάφο, γεμάτο σαραβασμένα ἀναλόγια καὶ ποντικοφαγωμένα βιβλία. Οἱ δυστυχεῖς ὑπάλληλοι σκαρφάλωναν σ' αὐτὰ, χώναν τὴ μύτη τους στὰ κιτρινασμένα βιβλία καὶ πληροφοροῦσαν τοὺς διαφόρους δικηγόρους καὶ τοὺς συμβολαιογράφους ἂν ἓνα ἀκίνητον εἶνε ἐπιβαρυνμένο καὶ πόσο εἶνε αὐτὸ τὸ χρέος του. Ἔτσι κι' ὁ κ. Εὐθυμίου ἐξέδιδε πιστοποιητικὰ μὲ σοβαρὸν καὶ ὑπερβολικὰ μεγάλον ζῆλον. Μὰ ὁ μισθὸς τότε ἦταν πολὺ πεινχρὸς καὶ μόλις ἐπαρκοῦσε γιὰ τὸν καφέ καὶ τὰ τσιγάρων ὑπαλλήλων. Γι' αὐτὸ ἀναγκαζόντουσαν νὰ στήνουν «παραγάδι». Τί ἦταν αὐτὸ τὸ «παραγάδι»; Ψάρευαν τοὺς διαφόρους Μενιδιάτες ἢ τοὺς πλούσιους πελάτες, προθυμοποιόντουσαν νὰ τοὺς κάνουν τὴ δουλειὰ καὶ τὰ κατάφερναν νὰ τοὺς ἀποσπάσουν ἓνα γενναῖο φιλοδώρημα γιὰ τὸν κόπο τους. Ὁ «ἀρχιπαραγαδιᾶς» τοῦ Ὑποθηκοφυλακείου ἦταν ἓνας ὑπάλληλος πού σήμερα θρῆσκει στὰς αἰωνίους μονάς. Λένε ἐπίσης ὅτι καὶ ὁ κ. Εὐθυμίου εἶχε μεγάλο ταλέντο στὸ «ψάρεμα» τῶν Μενιδιάτων. Τοὺς διπλάρωνε καὶ τοὺς ρωτοῦσε:

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, πατριώτη;

— Εἶμαι... «Μενιδεάτης» καὶ μ' ἔστειλε ὁ «συμβολιογράφος» νὰ τοῦ θρῶ τὸ τάδε «συβόλιο», τοῦ δήλωνε ὁ ἀφελὴς «κουμπάρος».

Ὁ κ. Εὐθυμίου ὅμως διατηροῦσε τὴν σοβαρότητά του, ἔπειθε τὸν «κουμπάρο» νὰ τοῦ ἀναθέσει τὴ δουλειὰ καὶ τὴν ἐτελοῦσε μὲ ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια.

Μὰ τὸ ταλέντο του δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἡσυχάσει. Καὶ μιὰ μέρα ἔρριξε μαύρη πέτρα πίσω του κι' ἀκολούθησε τὴ θεατρικὴ καριέρα, στὴν ὁποία καὶ θριάμβευσε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Τὰ θάσανα τῆς ζωῆς ἄλλων καλλιτεχνῶν μας.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΑΞΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ἄν θέλετε νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι τὸ ὕφασμα πού θ' ἀγοράσετε εἶνε πράγματι ἀπὸ καλὸ καὶ καθαρὸ μετάξι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν ἑξῆς ἀσφαλέστατο τρόπο:

Ζητᾶτε ἓνα μικρὸ κομματάκι δείγμα ἀπὸ τὸ ὕφασμα πού διαλέξατε καὶ τὸ βάζετε στὴ φωτιά νὰ καῖ. Τὸ μεταξωτὸ ὕφασμα ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ καίγεται πολὺ γρήγορα καὶ ν' ἀφήνῃ μιὰ στάχτη μὲ χρῶμα καφέ ἀνοιχτό, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ ὕφασμα πού δὲν εἶνε ἀπὸ πραγματικὸ μετάξι καίγεται ἄργα, ἢ δὲ στάχτη του ἔχει πάντοτε χρῶμα καφέ σκούρο.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ...;

(Τί ἀπαντοῦν ἡ δεοποινίδες)

Ἀπαντήσεις περὶ τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου μᾶς ἔστειλαν ἐπίσης ἡ δὲς Ε.Κ.Κ. (Ἀθηναί), ἡ δὲς «Χ.» (Ἀθηναί), ἡ δὲς «ΜΙΑ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ» (Σπάρτη), ἡ δὲς ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΟΥΖΑΝΗ (Θεσσαλονίκη), ἡ δὲς ΧΡΥΣΩ ΒΑΣΙΛΑ, ἡ δὲς ΓΑΡΔΕΝΙΑ Α.Α. (Θεσσαλονίκη), ἡ δὲς ΤΖΕΝΝΗ ΦΛΩΡΙΑ (Ἀθηναί), ἡ δὲς «ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ» (Χανιά—Κρήτης), ἡ δὲς «Ε.Ν.Μ.—ΝΑΥΤΙΚΗ ΕΛΛΑΣ» (Ἀθηναί), ἡ δὲς ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (Δημοσίον Ψυχιατρεῖον Ἀθηνῶν), ἡ δὲς ΚΑΙΤΗ (Καρλόβασι—Σάμου), «ΤΟ ΚΑΔΡΑΚΙ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ» (Ναύπλιον), ἡ δὲς «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Α.Κ.Ι.», ἡ δὲς «ΜΕΤΕΩΡΟΝ», ἡ δὲς «ΙΔΕΟΛΟΓΟΣ», ἡ δὲς «ΖΩΗ Α.» (Γαλάτσι—Ἀθηνῶν), ἡ δὲς «ΠΟΛΙΤΙΣΣΑ», «ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΙΣ» (Κάρυστος), ἡ δὲς ΑΦΡΟΔΙΤΗ Α.Δ. (Πειραιεύς), ἡ δὲς «ΚΑΒΑΛΛΙΩΤΙΣΣΑ» (Καβάλλα), ἡ δὲς «ΚΡΟΠΙΔΙΩΤΙΣΣΑ», ἡ δὲς Ε.Κ.Κ., ἡ δὲς ΛΟΥΚΙΑ Β. ΧΑΣΚΑΡΗ (Κάτω Πατήσια), ἡ δὲς «ΜΗ ΣΕ ΜΕΛΛΕΙ» (Πειραιεύς), ἡ δὲς Δ.Κ.Κ. (Ἀθηναί), ἡ δὲς «ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗ» (Τρίπολις), ἡ δὲς «44» (Πειραιεύς), ἡ δὲς «ΠΑΡΟΥΝΑ» (Θεσσαλονίκη).

**

Ἴδου λοιπὸν πού ἐτελείωσε πλέον καὶ ἡ περίφημος ἔρευνα τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου, ἡ τόσον ἐπιτυχούσα καὶ τόσον διαρκέσσα.

Μερικοὶ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» μᾶς παρεπονέθησαν διότι ἡ ἔρευνά μας αὐτὴ κρατοῦσε τόσο. Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Εἶχαμε ὑποχρέωσιν νὰ δημοσιεύσωμεν ὅλας τὰς ἐπιστολάς πού μᾶς ἐστάλησαν. Καὶ τὰς ἐδημοσιεύσαμεν, ἐκτὸς ὀλίγων, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐντελῶς ἀσαφεῖς ἢ ἐπιληψιμες ἢ κακογραμμένες.

Καὶ τώρα, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχασίν μας ἄλλωστε, θὰ ἔπρεπε νὰ δώσωμε τὰ δῶρα πού ὠρίσαμε στὶς καλύτερες τῶν ἀπαντήσεων.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἓνα τέτοιο πρᾶγμα θὰ ἐστοίχιζε σήμερα πολὺ ἀκριβὰ στὸ «Μπουκέτο», κατόπιν τοῦ ψηφισθέντος περὶ ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν νόμου τοῦ ἀπαγορευόντος ρητῶς τὴν παροχὴν δῶρων.

Οὐδέποτε ἐφантаζόμεθα ὅτι θὰ εὐρισκόμεθα πρὸ ἑνὸς τέτοιου ἀπρόοπτου. Καὶ οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο συνεπῶς νὰ μᾶς κατηγορήσῃ ὅτι παραβαίνουμε τὸν λόγον μας. Ὑπακούομεν εἰς τὸν νόμον. Αὐτὸ εἶνε ὄλο.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Ο ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ γυναῖκα πεθαίνει δυὸ φορές. Τὴν πρώτην φοράν πεθαίνει ὅταν παύῃ ν' ἀρέσῃ στοὺς ἄνδρες καὶ τὴν δευτέραν ὅταν... πεθαίνῃ!

— Στὴ γυναῖκα δόθηκε τὸ χάρισμα νὰ λήῃ πάντοτε πολλὰ πράγματα μὲ μόνῃ τὴ σιωπὴ της. Καὶ ὅμως ἐκείνη ἐπιμένει νὰ φλυαρῇ χωρὶς νὰ λήῃ... τίποτα.

— Ὅταν ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν μὲ ἄλλο τρόπο νὰ ἐκδικηθοῦν, κάνουν ὅ,τι καὶ τὰ μικρὰ παιδιά: Κλαῖνε.

— Σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ σὲ ὅλα τὰ κλίματα τοῦ κόσμου, μιὰ ὡραία γυναῖκα κάνει πάντα ὅ,τι θέλει...

